

R o v e r n í č e k

3/08

Obsah:

Termíny akcí, pozvánky strana: 3

Literární strana: 6

*You may say I'm a dreamer,
but I'm not the only one.
I hope some day you'll join us
and the world will live as one.*

*Imagine no possessions,
I wonder if you can,
no need for greed or hunger,
a brotherhood of man.
Imagine all the people
sharing all the world...
You may say I'm a dreamer,
but I'm not the only one.
I hope some day you'll join us
and the world will live as one.*

John Lennon

Termíny akcí, pozvánky

Aktuální přehled najdeš na <http://jskyjov.skauting.cz/plan.php>
nebo na [google calendar](#)

KRAJ NEKONEČNÝCH HORSKÝCH HŘEBENU - NÍZKÉ TATRY

Nízké Tatry tvoří jakoby páteř Slovenska. Dlouhou, mírně prohnutou, obklopenou dalšími, méně rozlehlými pohořími. Nízké Tatry jsou nejrozsáhlejším chráněným územím Slovenska a nejdelším souvislým pohořím slovenských Karpat. Nejvyšším vrcholem tohoto pohoří je Ďumbier, což ve slovenštině znamená zázvor. Měří 2043 metrů. K severu spadá půlkilometrovými srázy do ledovcových kotlů, na jižních svazích se pasou ovce.

Je-li ti 12 a více let, zvu tě na putování po tomto krásném Slovenském pohoří ve dnech 20.-26.8.2008. Před lety jsme již v tomto pohoří putovali a chceme se tam zase vrátit. Vlakem přijedeme do Liptovského Mikuláše. Zde přeseďme na autobus, který nás vyveze do Demanovské doliny a tady přespíme. Odtud již vyrazíme pěšky na hlavní hřeben Nízkých Tater. Po něm pak půjdeme několik dnů aniž bychom sestoupili do údolí. Čekají nás nekonečné rozhledy na všechny strany a noci pod vrcholky vysokých kopců. Nocovat budeme ve stanech u horských chat, kde bychom se mohli v nepříznivém počasí schovat. Každý den nás čeká několik kilometrů s batohy na zádech, podle našich sil. Peníze budeme potřebovat jen na cestu, tedy asi 500,-Kč. Stravovat se bude každý sám ze svých zásob, které si přivezeme z domu. Budeš potřebovat občanský průkaz nebo pas.

Projevíš-li zájem se této akce zúčastnit, vyplň přihlášku a odevzdej ji Oldovi. Před prázdninami obdržíš podrobné informace o tom co si vzít s sebou a o odjezdu a návratu.

Přezdívka, jméno a příjmení

Adresa Telefon

e-mail

Podpis rodičů nezletilých

A máme tu i jedno milé oznámení.
Roverníček přeje novomanželům krásnou a milou pouť životem :)

„ A nit' trojitá se teprv nepřetrhne!“
Bible (Kaz 4, 12)

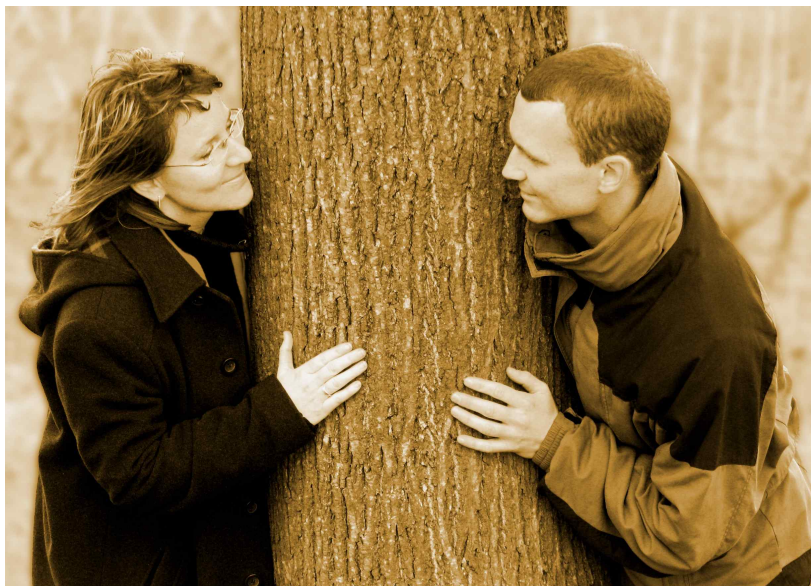
Martina Cagášková

Petr Polášek

Od 26. dubna 2008 v tom lítáme spolu :-)
Kostel sv. Anny v Moravském Písku v 11:30 hodin.

Moravský Písek 691

Kostelec 248

Literární

Ježíšku, já chci plamenomet (to nej. z roku 2002)

je literární soutěž Chotěbořského SF klubu AVALON. Jejím krédem je krev, pot, slzy a hnís – čím odporněji, tím lépe a radostněji.

Je to soubor povídek, jejichž autoři jsou ze všech koutů České i Slovenské republiky. Kniha vychází každý jeden nebo dva roky. Autoři článků jsou většinou začátečníci, kterým chybí zkušenosti s psaním, nicméně je to docela dost chytlavá kniha, která vás zaujme. Na internetových stránkách byla naprostou většinou čtenářů hodnocena jako docela dobrá.

Krátká ukázka:

Óda na bolest

Číhal jsem v temnotě, první v řadě, a doufal jsem, že jednoho dne přijde má chvíle. Vysněný okamžik, který nastává jednou za život. Pokud máte štěstí. Nezáleží to na vás, ale klidně se může stát, že skončíte v nějakém prkně, nebo, jako jeden stařec, zastrčení v hlubinách bez jakékoliv možnosti na uplatnění. Mě se něco takového nemohlo stát. Jsem mladší silnější, kvalitnější, a proto jsem byl vybrán.

Na počátku bylo slovo. Pak ještě jedno - a další. A do tohoto štěkotu jsem vstoupil já. Ohlušující cvaknutí a několikanásobná ozvěna svědčící o rozlehlosti prostoru. Byl jsem natlačen do úzkého tunelu, na jehož konci zelo posvátné světlo. Pode mnou se ozval šum úžasu a závistivě štěbetání. To byla má chvíle, teď jsem měl šanci a využil jsem ji. Tupý úder mě vznítit, žhavá láva mě rvala tunelem a já byl připraven okusit vytoužené světlo. Byl to nádherný pocit svobody. Zahalily mě plameny a kouř, jejichž společnost jsem ale díky tlakové vlně brzy překonal, a mohl jsem se věnovat naplnění svého osudu. Namířil jsem si to k jednomu měkce vyhlížejícímu objektu ode mě. Lehce jsem prorazil jeho slupku a zavrtával se hlouběji do masa. Rozdrtil jsem nějaký dutý svalovitý předmět, jenž se okamžitě zalil slizkou tekutinou a nechal jsem ho zmítat se v záchvěvech křečí. Ale pak přišel náraz do něčeho tvrdšího, co mě poněkud vychýlilo z mé dráhy. Střepiny a dřev té věci se rozstříkly všude kolem. Ještě venku mne chvíli následovaly společně s kousky masa a deštěm kapek té tekutiny. Prořezávaný vzduch příjemně chladil a smýval ze mne důkazy.

Další cíl mé cesty měl být o hodně větších rozměrů než předešlá oběť a jeho slupka byla z plechu, do kterého jsem se následně zakousl. Poté jsem se ponořil

do soustavy vnitřností železné koroze, prachu a ocele důmyslně zkomprimovaných v jeden úhledný propletenec. Myslím, že to byl mozek, jenom nevím proč vzadu. Když jsem prorážel dvě za sebou umístěné překážky a vířil do vzduchu prach a molitan, uvědomil jsem si, že slábnu, rychlost mého zdeformovaného torza se snižovala. Po střetu s neviditelnou stěnou jsem se zapotácel. I přesto jsem na ní zanechal efektivní pavučinu, jejíž nitky se hbitě rozlézaly.

A pak dlouho nic. Bylo mi smutno a měl jsem strach. Touha však nesla mé stáří dál šedým prostorem s jiskřičkou naděje, že ještě jednou zažiji ten pocit. Pocit rychlosti, mládí a volnosti. Pocit z dobře vykonané práce. Prostě jakýkoliv, kromě pocitu nepotřebnosti. Vysvobozením mi byla hlava náhodného chodce. Praskání švů. Stříkot rosolovité hmoty. A okamžik, kdy jsem se roztrhl o vnitřní stranu lebku a rozlouskl ji tak na kaši.

Umírám. Neplačte ale. Měl jsem krásný život. Něco jsem dokázal. Něco po mně na tomto světě zůstane.

Racek

Další číslo by mohlo vyjít počátkem července 2008

rovernicek.110mb.com

Pavel Tomášek – Set, 2008